

ДІТЧ ЖУРНАЛ

1 2006

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

еп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга Лоза

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2006

Адреса редакції:

вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019

тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@lv.ukrtel.net

web: www.gbook.lviv.ua

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Редакційна Українське слово 2

2. Серце за серце

Віра Посікіра Дбайте про серце 3

Роман Дерев'яно Лілія Кіто 5

3. Спілкування зі Святими

Йоан Павло II Послання з Неба 8

Йосиф Воробець З берега життя на берег вічності 10

4. Василіянські святині

Володимир Гицинський Почаївська Успенська лавра 14

5. На дорозі до Бога

Єп. Станіслав Падевський Як жити? 19

6. Боротьба зі злим духом

Сатана існує, я його бачив 21

7. Розважання

о. Матео Жертва Любові 23

8. Голос Марії

о. Любо Куртовіч Я приношу до вас Ісуса, Царя Миру, у Своїх руках ... 25

Станьте носіями Євангелії 26

Скажи “так” Богові 27

9. Поетична сторінка

Олександр Дячук У гонитві за славою 29

10. На Великий піст

о. Іван Малий Історія грішниці, яка навернулася й померла з любові 30

Лист Ісуса 31

11. Нам пишуть

Листи читачів 32

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ми, українці, на своїй рідній землі мусимо викохувати рідне Українське Слово, як маленьке немовля, яке простягає свої ніжні рученята до наших сердець. Дивна річ, безпорадне і зовсім безпомічне, воно хоче зростати в теплі і ласці, але про нього забувають, його зраджують і ним нехтують.

Чи ми – погані батьки? Чи ми – не українці? Чи ми не маємо для нього власної поживи, годуючи його перекрученим і спотвореним суржилом “московитів”. Хіба ми живемо, як утриманці, не у своїй домівці, посеред словесної окупації? Чи не маємо славетних нащадків, які вмирали за землю Українську та її Слово? А воно, народжене у світлі нашого духовного зростання, пригортається до Рідної Неньки-Батьківщини і споглядає на всіх нас. Воно хоче стати на ніжки і піти шляхами рідної сторони, щоби збагнути, яка земля його народила і яке воно має коріння. А його коріння – ми з вами, українці, з роду Б. Хмельницького, Т. Шевченка, М. Грушевського, Л. Українки, І. Франка. Та хіба

потрібно нагадувати собі й своєму серцю, яка кров тече в наших жилах? Треба! Бо губимо і забуваємо наші скарби, наші джерела, наш дух. Не пам’ятаємо історії, розгубили спадщину. Ми – не перекотиполе, ми – на своїй

Т. Шевченко. Автопортрет з свічкою, 1860

рідній землі. Тож не відчиняймо двері нашого дому всіляким зайдам, бо потрібно, щоби зміцніло наше немовля – Українське Слово! Щире, співуче, лагідне і духовне – як правда й оберіг. Кохайся, дитинко, вже не скалічить тебе лиха доля, не задушить аркан двомовності, який хитро готує для нас диявол. Не по-

женуть тебе на чужину, не плакатимуть твої оченята за красвидами Дніпра і широкого степу, за верховинами Карпат і теплим піском моря. У тебе є все!

І ти станеш тією рушійною силою в наших вустах, яка подолає всі перепони – насильстві і зневагу. Бо ми зростаємо з тобою – гілочкою Божого провидіння.

“Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог”... Ось одвічна істина нашого життя, життя нашої держави, нашого народу. Інакше не може бути. Загубиш Слово – загубиш життя. Так тримаймося, українці, за Своє Слово, бо це – наше життя. І не тому, що закриваємо свою домівку від чужинців, а тому, що хочемо приймати гостей у своєму домі – своїм словом, хлібом і теплом. Вільна та держава, яка зробить вільним своє Слово. Іди, наше маленьке немовля, з уст в уста, із душі в душу, із серця в серце, бо наша велика Українська родина – носій твоєї сили і насаги, розквіту і цінностей. І це – твоя доля, а тому і доля усіх нас!

Редакційна

Діти Непорочної

ДБАЙТЕ ПРО СЕРЦЕ

Задум Божий щодо людини – Найвеличніше Богоуподібнення, яке дароване людині, це – закладена в ній здатність до Богоспілкування, Богоспоглядання. І в цьому – найвище блаженство, тому людина повинна розвивати в собі цей дар, а не скочуватися до тваринних інстинктів. Під враженням Божественного споглядання Симеон Богослов у захопленні вигукє: “Хіба є щось величніше і вище цього?”

Містичне споглядання – це не переживання якогось суб’єктивного психічного стану – радощів, миру, спокою, а одкровення зовсім іншого світу, з яким ми стикаємось і який дійсно існує. Тільки Силою Благодаті людина здатна досягнути такого надзвичайного стану, “виходячи з себе”, із законів логічного мислення, часу і простору, поринаючи в безодню іншого існування. Душа прагне неосяжного світла, з’єднується з тим, що над нею, виходить із себе і стає Божою. Це і є духовний дар, особлива харизма СВЯТОГО ДУХА, акт спільної любові Творця і людини. І Осередок цієї харизми – серце людини. Воно є глибинною особистістю, її утаснним центром, вічністю і її цінністю. Тільки в таємній глибині серця можлива зу-

стріч з Творцем, бо Господа не можемо сприйняти інакше – тільки серцем.

“І щоб Христос вірою оселився в серцях ваших...” (Еф. 3, 17).

Серце є центром не тільки свідомого, але й несвідомого (підсвідомого), не тільки душі, але і Духа..., тіла, не тільки осягнутого розумом, але й незбагненого. Серце – це Богоподібна воля. Людина

подібна до Бога і завдяки цій подібності володіє здатністю виявляти волю, здатністю сказати “так” або “ні”, “нехай буде” або “не буде”, здатністю вчинити позитивний або негативний акт. Ця сила – її сутність, таємна і дивовижна, сутність кожного “я”, кожного “Духа”. В основі будь-якого вибору лежить воля (звідси свобода вибору добра і зла). Серце є світлом, світлом

самосвідомості у найвищому містичному значенні цього слова. Можна сказати, що сама душа є спогляданням ідеї, і в цьому полягає її найвища суть. Вона логічна і споглядальна, осягає, споглядає і досліджує не тільки інтелект: це осягнення ширше, ніж мислення, ніж інтелектуальне пізнання. Тому серце є органом осягання, і воно осягає те, що є недосяжним для інтелекту людини, воно осягає Святість, Красу і Цінність. Серце дарує нам не розумове, а емоційне осягнення, воно є органом цілковитого пізнання, прозріння і розуміння, яке виходить за межі наукового пізнання. І

щоби осягнути те, що недосяжне ізольованому інтелекту, потрібно, щоб “розум у серці перебував”. Бо розум, у решті-решт, укорінений і зосереджений у серці, тому що людина має єдиний таємний центр. І цей центр живить наше тілесне і духовне, він нерозривно і навіки злучений з Особою-Словом. Серце – орган Тіла Христового, Божа і людська любов. Тому віддаваймо честь цілому – Любові, яка є символом Серця. Отож Боже провидіння засіяло нас усіх на своїй плідючій духовній ниві. Небесний садівник стільки літ працює над нами, очікуючи на благодатні дари. Утім, які плоди ми при-

носимо, якщо не існує сердечної розмови, а лише розмірковування і пошук особистого світогляду?

Бажаю застерегти вас від холоду, який скував наш людський світ. Люди, які забули про Серце Христа, як про своє особисте, живуть у крижаній пустелі. Ніхто не піклується про іншого, ніхто не готовий віддати частинку свого серця іншому. Будь-яке співжиття гниле в своїй основі, якщо серце людини не здорове. Найголовніше завдання людини – дбати про серце!!!

Адже правильний вимір серця – любов.

Віра Посікіра

Всесвітній Подячний Хід

Цей ХРЕСТ, освячений в Зарваниці 9 січня 2004 року Божого о. Йосафатом Ворот-

няком, о. Василем Вороновським, о. Михайлом Ковалем та іншими, стане носієм ве-

ликої місійної акції Всесвітнього Подячного Ходу по Всіх Столицях Світу за духовне єднання, яка завершиться в Києві. Ця акція приурочена до 2000-річчя Смерті й Воскресіння Христа 2033 року, під час якої встановлюватимуть подячні хрести в усіх столицях світу. Цей Хрест нестимуть в усі регіони України для об'єднання Християнської спільноти незалежно від конфесій. Подячний хід розпочнеться 19 лютого 2005 року Божого зі Львова.

Діти Непорочної

ЛІЛІЯ КІТО

Культ Найсвятішого Серця Ісуса зародився на зорі християнства. Апостол Йоан на Тайній Вечері поклав свою голову на Серце Спасителя. І таким способом указав всім прийдешнім поколінням на дорогу до Серця Ісуса, джерела Любові, Правди, Чистоти, Смирення, Мужності, Терпеливості, Мудрості, Божості Божої перед тим, що не проминає... Життя на землі побудоване так, що людина завжди приречена на боротьбу, тому намагаймося прожити кожний день життя так:

1. У понеділок перебувати в любові Святого Духа, просячи Його про любов. Це Він є подателем святості.

2. У вівторок бути з Царицею Ангелів і з ангелами та винагороджувати за свої провини і провини інших.

3. У середу бути зі св. Йосифом. Прагнути прожити день таким внутрішнім життям, яким жив він.

4. У четвер бути малою Частичкою разом з Ісусом. Спаситель бажає, щоб ми були частичкою, яка співає. Як скупий, шукаймо оказій до малих жертв, котрі відновлюватимуть нас у стані частички.

5. У п'ятницю бути цілковито відданими Серцю Ісуса. П'ятниця стала для Ісуса великим терпінням, отож нехай буде для нас великим полегшенням, умиротворенням.

6. У суботу ми – не самотні, бо нам товаришить наша Мама. Вітаймо в собі її любов.

7. У неділю піднесімося на лоно Пресвятої Трійці, як зернинка ладану під час чистого величання.

Цю побожну практику дав Сам Спаситель Габріеллі Боссі, й ми всі можемо скористатися цим небесним даром.

Від початку свого існування набожество до Серця Ісуса

наштовхувалося на великий опір, нерозуміння, люту ненависть як зі сторони духовних осіб, так і звичайних вірних. Утім, любов почитателів до Найсвятішого Серця Ісуса долала ці перепони, незважаючи на них. Ще у XIII ст. св. Гертруді під час візії з'явився Йоан-Євангелист. Свята запитала у нього, чому він, одержавши ласку покласти свою голову на Серце Ісуса, нічого не написав

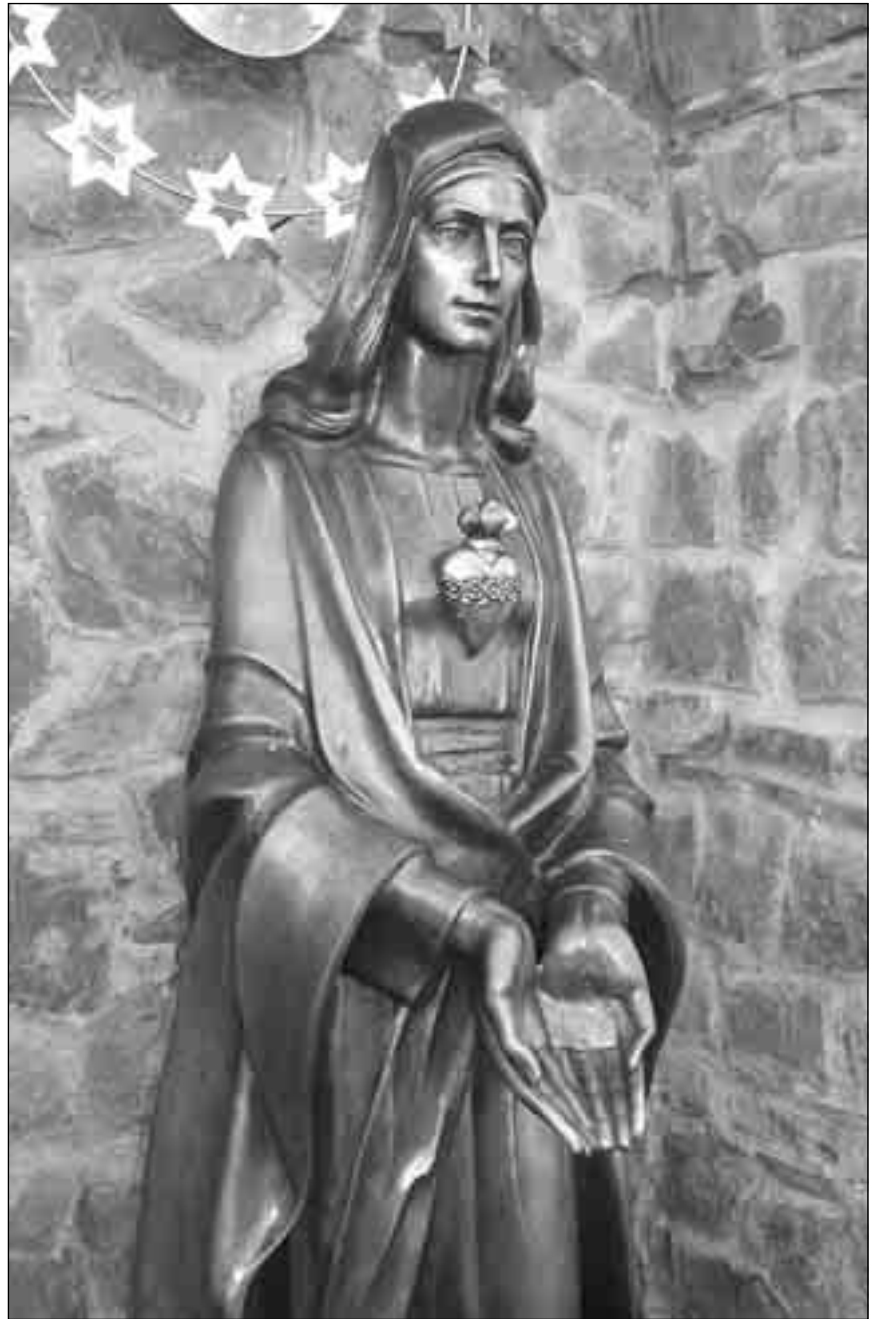

про це? Апостол Йоан відповів їй, що йому було довірено проповідувати правду про нествореного Бога-Слово, а щодо Серця Ісуса, то це набожество Господь залишив Собі на останні часи, коли світ буде в найбільшому упадку, щоб знову розігріти остиглий жар любові в людському серці. Без сумніву, лише той зможе по-справжньому оцінити цінність цього набожества, хто сам почне його практикувати, бо воно має єдину мету: дати можливість людині прожити життя в любові Ісуса. Яким же чудесним може стати наше життя, коли кожна його мить буде віддана служінню Царству Любові Ісуса. У цьому й полягає висока культура людини, бо ніщо не в змозі подолати безмістовності та пустоту буття без Спасителя. Отож навіть висока освіта, знання культури світу, влада, слава, багатство, почесні не становлять абсолютно ніякої цінності, якщо не скеровують душу до спасіння, а лише до вічної загибелі. Уже сьогодні Україна була б квітучим садом, коли б ми, українці, відкрили в Ісусі джерело своєї свободи, добра і сили.

Яке ж це щастя – відчувати, що Спаситель живе в нас, що це Він любить у нашому серці, молиться в нашій душі, говорить нашими устами, знати, що кожен порух у нас добра, краси, святості, смирення, лагідності, послуху, радості – це Він Сам: Бог Всемогутній, безмежний, єдиний Господь, єдина Любов.

Ще задовго до об'явлення Ісусового Серця св. Марґариті

Фігурка Матері Божої на Високому замку, м. Львів. Скульптор Ю. Савко

Алякок в Еквадорі, в м. Кіто, 1618 року народилася майбутня бл. Маріанна від Ісуса (Беата Передер). Її називали “дівчиною з зірок”, бо якось маленька Беата бачила над своєю головою три зірки і була переконана, що, незважаючи на її негідність, Свята Трійця вибрала її Своєю свяติною.

З дитячих літ Беата відзначалася якоюсь дивною схильністю до покути.

Уже в шестирічному віці розпочала практикувати піст і суворі умиртовлення. Це Господь Бог скеровував юну дівчинку на таку дорогу, дорогу містичного спілкування з Ним. Але, щоб вийти на цю дорогу, потрібна

Діти Непорочної

особлива ласка і поклик. Господь поступово зміцнював її сили, додавав їй відваги, щоб дати світові приклад героїчного умиртвлення як винагородження за вигідне, сите, гріховне життя багатьох людей, які вважають себе християнами. Життя Беати було настільки сповнене покутними вчинками, що здавалося неможливим і було підтверджене лише на беатифікаційному процесі.

Однак, слід зауважити, що, незважаючи на Божий поклик, юній Беаті довелося багато терпіти. Ще задовго до якогось нового умиртвлення відчувала великий страх і відразу, неодноразово просто вмліваючи, обливаючись холодним потом. Виходила з цього стану лише завдяки молитві: “Твій Улюблений перетерпів набагато більше, а твої гріхи заслуговують на значно більші карі”.

Сили для такого суворого життя черпала у Святому Причасті. У восьмирічному віці проявила такі глибокі знання з правд віри, що сповідник допустив її до Першого Святого Причастя, а в XVII ст. Церква рідко давала згоду на це.

Беата Передер дуже часто відвідувала Найсвятіші Тайни у храмі. Деколи таке посіщення тривало п'ять-шість годин навколішки. Під час карнавалу, цього буйства плоті та людських пристрастей, Беата часто дні та ночі на колінах винагороджувала Найсвятішому Серцю Ісуса за зневаги людей.

На десятому році життя склала на руки сповідника шлюби убогства, чистоти і послуху. Юна страдниця дуже прагнула стати монахиною, та її родичі не заперечували, однак вона пригадала, що якось якийсь внутрішній голос сказав їй, що во-

лею Неба є, аби вона провадила досконале життя у сім'ї.

Отож, на прохання Беати, родичі віддали їй найвіддаленішу кімнату для молитви та побожних практик. Туди ніхто не смів заходити, окрім індіанки, яка товаришила їй у всьому. З тих пір її стали називати Маріанною від Ісуса. Якось Беату відвідала її сестра Себастьяна, яка захопилася побожним життям Маріанни від Ісуса. Себастьяна також забажала хоча би деякий час пожити таким життям.

Через рік родичі Себастьяни вирішили видати її заміж. Коли ж Беата запитала у своєї сестри:

“Що ж тепер робитимеш?”, то Себастьяна відповіла: “Будемо просити Божого Улюбленця, щоби забрав мене з цієї землі ще до шлюбу”. Того ж дня Себастьяна раптово захворіла якоюсь дивною хворобою і вранці відійшла у вічність, її обличчя відображало великий спокій і радість.

1645 року м. Кіто охопила чума, а після неї – землетруси. Люди в паніці згромадилися у храмі. Серед цих переляканих людей була й Беата. Несподівано вона підвелася з колін і голосно, на цілий храм, пожертвувала своє життя Богові для спасіння жителів міста. Буквально через декілька хвилин Беата відчувала, як її покидають сили. І в цей же момент припинився землетрус, а чума відступала від міста в міру того, як Беата догорала. 26 травня 1645 року Беата

Передес померла, з любов'ю цілуючи хрест. На той час їй сповнилося всього 27 років. Папа Пій IX проголосив Беату блаженною як Маріанну від Ісуса 1853 року, натомість жителі міста називають її Лілією Кіто. Після смерті Беати ще багато міст Еквадору пережило землетруси, а столиця Кіто ніколи більше цієї трагедії не зазнала.

Місцеві люди приписують це заступництву бл. Маріанни від Ісуса. За її посередництвом відбулося багато чуд, адже Бог бажав, щоб люди пізнали, наскільки дорога Йому ця Лілія.

Роман Дерев'янка
(Продовження у наступному номері)

Діти Непорочної

ПОСЛАННЯ З НЕБА

Цей лист написала п. Ірина з Польщі до нашої львів'янки, п. Надії. Чоловік п. Ірини, Владислав Бернацький, помер кілька років тому. Був дуже побожною людиною, багато молився – глибоко любив Ісуса. Подаємо його Послання з Неба, здійснені з дозволу нашого Спасителя. Він передав їх через Броніславу, містичку, яка сьогодні живе в Англії.

Слава Богу!

Кохана п. Надіє і Мальвінко, я дуже хочу знати, як Ви живете, що чули? Владислав турбується про нас. Це послання з Неба – знак, щоби ми приготувалися: мали в хаті хрест, свячену воду, стрітенські свічки, сірники, вервиця.

Необхідно запитися продуктами харчування, водою. У разі потреби усе це буде помножуватися. Дуже прошу повідомити знайомим про Три Дні, аби вони були приготовленими.

У мене все по-старому. Багато праці й так треба не зламатися.

З Богом!

Вітаю сердечно, Ірина.

Послання

Вівторок, 10.01.2006

До всього людства

Наш Господь Ісус промовляє до польки, візjonerки, яка мешкає у Лондоні

Найдорожча Броніславо, даю тобі дуже важливе послання, бо час короткий. Ознаки наближення Перестороги є скрізь. Непотрібно роздивлятися за ними навколо, вони – на ваших порогах. Відмовляєш, Броніславо, **МОЇ СТАЦІЇ ХРЕСНОЇ ДОРОГИ**, благаючи Ісуса, щоб спас людство. Коли молишся: “Мій Ісусе, люблю Тебе; Мій Ісусе, благаю Тебе; нехай людство приготується в Молитві та Покуті до Твого Приходу”, як Я не можу почути твої благання, **МОЯ** дитино.

МІЙ ОТЕЦЬ ВІДКЛАВ ЗДІЙСНЕННЯ ПЕРЕСТОРОГИ на декілька місяців – час, даний людству, щоби приготувалося до **МОГО ПРИХОДУ**.

Катаклізми, котрі відбуваються в цілому світі, відомі всім. Мої діти, це є ознаки наступаючої Перестороги, щоби вас збудити, запровадити до скрухи і просити **МЕНЕ ПРО ПРОЩЕННЯ**.

Ви не маєте іншого виходу, Мої діти, як перестати ображати вашого **ТВОРЦЯ**, вашого **ОТЦЯ**, благати про прощення, бо без цього не можете бути спасенні. Воляйте з ваших дахів, які ще цілі, до людей, аби жалували за свої гріхи, які ображають вашого **МИЛОСЕРДНОГО БОГА**.

ЛЮДСТВО, пробудися! Поки не пізно!

† Благословляю тебе, Моя дитино, і † Благословляю цілий світ.

Броніслава: “Дякую за послання, Ісусе, люблю **ТЕБЕ**”.

Вівторок 31.01.2006 р.

Брат Владислав Бернацький говорить: “Броніславо, **НАШ ГОСПОДЬ ІСУС, УЛЮБЛЕНИЙ**

Діти Непорочної

СПАСИТЕЛЬ, дозволив, аби я промовив до Іринки.

Кохана Іринко, молюся за тебе, хочу, щоб ти була приготована до приходу ГОСПОДА ІСУСА, також молюся за цілу родину, щоб і вони всі теж були спасенні. Броніслава висилає до тебе Послання НАШОГО СПАСИТЕЛЯ і ЙОАНА ПАВЛА II. Це дуже важливі Послання для Вас. Прошу, щоб ти їх передала священикам на парафіїх.

Молюся, щоб священики і люди прийняли ці слова ГОСПОДА ІСУСА. Передай також родині Яна, знайомим, щоб повірили, що це – кінець ваших часів. Молюся за всіх.

Благословляю тебе, Іринко, і цілу родину в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Владислав

P.S. Владислав говорить:

“Передай Іринці, що вже приготовлений НОВИЙ СВІТ і він дуже гарний.

* * *

Друге Важливе Послання Господа Ісуса (9:30, неділя, 22.01.2006 р.)

Моя дорога Броніславо.

Диктую Своє Послання і прошу, щоб ти розповсюдила його серед Мого люду в цілому світі.

Це – Мій заклик до Моїх дітей, щоб повернулися до Мене, бо Я люблю кожного зокрема. Попередження прийде невдовзі, Мої діти, і буде несподіваним. Допоки прийде, будуть катаклізми. Мій Отець зм'якшив багато катастроф завдяки твоїм молитвам. Трясіння землі, котре наступить невдовзі, в Англії буде пом'якшене, але не відмінене. Мій Отець не може чекати до тих пір, допоки Мої діти не стануть навертатися до Мене. Нема у них ознак поправи з їхнього зла. Моя дитино, ти будеш повідомлена про дату трясіння землі, щоб могла оповістити людей, аби вони приготувалися. МІЙ ОТЕЦЬ відклав цю кару, котра мала відбутися перед Різдвом Божим, так як відклав Мій прихід на декілька місяців у Новому 2006 році.

Мої діти, Моліться і Покутуйте так, як Мої діти в Ніневії, і будете спасенні.

Я люблю вас, Я є вашим Богом, який дає вам усе. Я ваш Спаситель. Бажав би прийти до вас,

бо прийду незабаром як ваш Спаситель, а не ваше покарання. Утім ви повинні просити МЕНЕ про ПРОЩЕННЯ ваших гріхів, бо якщо не проситимете про МОЄ ПРОЩЕННЯ, то загинете навіки. Я – ваш Бог, попереджаю вас. Маєте вільну волю. Це є для вас дар від Мене. Я прошу вас, допоки ще є час, аби ви вибрали ПРАВДИВОГО ЖИВОГО Бога і живіть вічно зі МНОЮ у МОЇЙ НОВІЙ ЗЕМЛІ. Гріх не може увійти до Мого Царства. Закликаю вас до Покути, Мої діти!

Благословляю тебе, Моя дитино...

Послання Йоана Павла II до поляків від 8 січня 2006 року

Кохана Польщо, Вітчизно моя, скеровую до тебе ці мої послання, які наш Спаситель дозволив, аби я їх виголосив. Це послання скероване до моїх братів священиків і до цілого народу.

ЧАС УЖЕ ПРИЙШОВ, аби ви зрозуміли, що очищення світу, а також Польщі, невдовзі наступить. Звертаюся до вас, брати священики, щоб ви приготували свої парафії до подій, котрі незабаром відбудуться. Дуже хотів би, щоб Польща стала під покров Марії, Королеви Польщі, щоби Вона, Опікунка, запровадила вас усіх до Свого Сина. Молюся про це безперервно.

Покиньте земні проблеми і все інше, а зосередьтеся на Приході Господа Ісуса. Це буде судним днем для кожного з вас. Нехай жодного поляка не бракуватиме біля брам Нової Ери, де спокій і радість будуть великі.

Мої дорогі, сподіваюся, що почуєте заклик Нашого Спасителя і Марії, Матері нашої. Благаю вас: приготуйтеся до Приходу Господа Ісуса, який дуже швидко наступить. Не втрачайте Віри, Надії, любіться, допомагаючи один одному. Не гризійся, вибачайте своїм неприя́тєлям. Віддайте все Господу Ісусу, а Він буде вами керувати.

Я так прагну, щоби всі були спасенні. Це була моя Місія на землі, і тепер у Небі надалі проваджу її. Візьміть до серця мої слова, бо часу вже нема.

Благословляю вас і цілу Польщу в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Йоан Павло II

Діти Непорочної

З БЕРЕГА ЖИТТЯ НА БЕРЕГ ВІЧНОСТІ

Під час земного життя італійського священика о. Оттавіо Мічеліні (†1979) часто відвідували душі з потойбіччя. У посланнях, котрі він ретельно записував, вони нагадували, що зі смертю, яка є кінцем земного життя, перед душею відкривається правдиве життя, в якому Спаситель у Трійці Єдиній дає нам участь у ньому залежно від того, наскільки ми на землі вірили в Нього, довіряли, любили і служили Йому.

Людина на землі не в змозі зрозуміти, чим насправді є Небо? Тому ці душі через о. Оттавіо намагалися донести нам правду про Догмат Спілкування зі Святими, малодоступну й таку, яку важко пережити в дійсності. Цей Догмат недостатньо прийняти тільки теоретично. Насамперед його потрібно запровадити в своє щоденне життя. Душі з іншого світу нагадують, що наша щоденна допомога душам з Чистилища пе-

ретворюється на дощ ласк, а також встановлює зв'язок між нами і ними.

Ми просто не уявляємо собі, що можуть зробити для нас душі з Чистилища, які живуть у Бозі та Богом, як тільки ми звернемося до них про допомогу.

Ісус постійно нагадує о. Оттавіо, що життя поза гробом триває далі: "Ті всі, які відійшли до вічності, перебувають або в Чистилищі, або в Небі. Вони продовжують лю-

Т. Шевченко. У Василівці. 1845

бити вас щораз чистішою, живішою і більшою любов'ю. Вони сильно прагнуть допомогти вам перенести важкі життєві випробування для того, щоб і ви могли досягнути велику кінцеву мету свого життя, бо вони вже її досягнули. Вони добре знають про всі небезпеки і тенета, які загрожують вашим душам. Їхня допомога вам твердо оперта на вашу віру та добру волю у крокуванні з ними у молитві та довір'ї в їхнє особливе заступництво перед Богом та Пресвятою Дівою Марією”.

В іншому посланні Спаситель уточнює Свою думку на цю тему: “Нехай Мої священники повчають вірних простими і доступними словами про те, що ваші брати, які вже завершили на землі подорож дочасного життя, не відлучаються від вас і не перебувають від вас далеко.

Говоріть, що вони – не бездіяльні та не байдужі до вас, лише у новому життєвому стані, значно досконалішому від вашого, перебувають біля вас і люблять вас. Залежно від досконалості, яку досягнули, вони беруть участь у всіх клопотах Мого Містичного Тіла. Повторюю вам, що душі померлих не можуть усунути вашої вільної волі, але коли ваша віра і ваші звертання до них є постійними, то вони допомагають вам у боротьбі з дияволом.

Вони дивляться на вас, ідучи за вами, і допомагають згідно з вашою вірою і вільною волею. Мій сину, скільки ж великих скарбів Мій Отець приготував вам! Які величезні джерела не використані! Скільки добра надаремно змарновано!”

У Святому Письмі було сказано, що якби ми пам'ятали

про остаточні речі, то ніколи б не згрішили. Так, якби пам'ятали про це, то ця думка відривала би наше серце від земного. І ми б не ганялися за втіхами цього життя, бо насолода – коротка, а терпіння – вічні.

Св.Амброзій особливо заохочував молодь зберігати мовчання у церкві, бо там усі

Т. Шевченко. Мотрин монастир. 1845

збираються, щоб прославляти Господа. Наведемо один приклад, який свідчить про те, як розмови у святих місцях не подобаються Богові. В одному монастирі проживали дві молоді монахині: с. Гертруда і с. Магдалина любили під час відправлення обрядів поговорити між собою. Першою захворіла с. Гертруда і невдовзі померла. Її поховали під вівтарем. Якось під час вечірнього набожества с. Гертруда з'явилася с. Магдалині, клякнула перед вівтарем, як звичайно, і присіла біля с. Магдалини на своєму місці. Сестра Магдалина з переляку втратила свідомість, і впала на підлогу. Опісля, прийшовши

до тям, розказала про те, що вона бачила. Наставниця, боячись, щоб це не було сатанинським зведенням, дала с. Магдалині таку пораду: "Коли с. Гертруда знову з'явиться, скажи їй: *"Нехай благословить!"* Якщо вона відповість згідно з нашим обрядом: "Бог", тоді запитай у неї, звідки вона приходить і чого прагне?"

Наступного дня померла знову з'явилася, і с. Магдалина зробила все так, як їй порадила настоятелька. У відповідь почула: "Я приходжу, щоб винагородити Божій справедливості на тому місці, де грішила з тобою, де стільки разів порушувала мовчанку

для непотрібних розмов під час святих Богослужінь. О, якби ти знала, як я ціла мучуся в чистилищному вогні, особливо палає мій язик. Дорога сестро, нехай мій приклад послужить тобі добрим уроком, бережися велемовства..."

Ще декілька разів приходила просити про молитви, допоки за їхнім посередництвом не була звільнена від мук.

Спілкування зі Святими заставляє нас частіше думати про день нашої смерті, тобто переходу з берегу життя на берег вічності. Ісус під час спілкування з Габрієллою Боссі неодноразово нагадував їй та готував її до цього вели-

кого дня у її житті. Він говорив: “Частіше думай про Небо, бо воно є вашим завтрашнім помешканням, в якому дуже багато на вас чекає. Саме там ви збільшуватимете Мою хвалу.

... Знаєш, коли ти пробудишся вночі, то інстинктивно жертвуй Мені цей прихід своєї смерті, бо лише Я знаю твою смерть такою, якою вона прийде до тебе. Я вибрав її для тебе з любов'ю, так, як вибирав її для кожного зі Своїх апостолів. Не бійся пригорнути цей останній земний хрест, єднаючи його з Моїм Хрестом. Уже тепер учини з цього акт досконалої любові, щаслива, що покинеш своє тіло, щоб увійти в Мої Рамена. Пригадай собі, що “найпрекраснішим днем у житті є день смерті”. Покинь свій дім, щоб з'єднатися з Улюбленим. Покинь усе з радістю, без жалю,

щоб запевнити Його у своїй любові. Пригадай собі це останнє завдання солдата на війні: “Тільки уявляти, що кожної миті можу побачити Бога!..” Прагни цієї візії Бога. Прагни цього, як найпрекраснішої події, яка може відбутися. Усі свої вчинки віддай цим останнім хвилинам свого відходу...”

А в іншому місці Ісус знову наполягає, щоб Габрієлла “не дозволила, аби було щось випадкове під час цієї важливої і прекрасної хвилини, якою є смерть. Це – хвилина зустрічі. Поспіши, Моя улюблена, щоб жертвувати Мені думки про смерть. Помирай уже заздалегідь, – розумієш? – приймаючи смерть, як очікувану радість, очікувану, яку лелієш у думці; радість, яка відбувається тільки раз... і яку потрібно пережити в цілковитій повноті.

Промовляй: “Коли мої повіки почнуть закриватися на діла цієї землі, тоді очі мої шукатимуть Твого погляду любові. Коли вуха мої закриються, слухатиму Твій голос любові. Господи, прийми терпіння мого тіла як винагородження за гріхи мого життя та життя грішників для возвеличення правди. А якщо моє конання не припиниться, то нехай триває і моя любов. Нехай вона буде вірною відповіддю на Твою Любов на Хресті”.

Дещо пізніше Габрієлла промовляє: “Віддаю Тобі хвилину своєї смерті, а в моїй смерті – конання всіх членів моєї родини”.

Ісус: “О, Моя донечко! Поручай Мені часто вмираючих у Моє Ім'я, коли Я помирав на Хресті. Усіх без винятку! Навіть тих, яких ти вважатимеш за надто великих грішників. Моя Кров така потужна... Моя Любов така велика! Яка ж це радість для тебе і для Мене спасати тих бідних умираючих!..”

В останню мить Свого життя на Голготі Ісус Христос вимовив слово “звершилось”. Це був Його останній акт найбільшої Любові до нас, це був акт Відкуплення. Отож, нехай і для кожного з нас це слово стане останнім у ділі Відкуплення нашого Господа Ісуса Христа!

Т. Шевченко. Кам'яні хрести в Суботіві. 1845

Йосиф Воробець

ПОЧАЇВСЬКА УСПЕНСЬКА ЛАВРА

Почаївська чернеча обитель, яка відома своїми святинями у всьому християнському світі, розташована на Почаївській Горі, що здавна випромінює дуже багато чудес. Місцевість, де постав монастир, колись звалася Пocha Діва, тобто місце, “де почала Діва являти свої чудеса”, з плином часу ця назва злилася в одне слово – Почаїв.

За народним переказом, Богородичний монастир у Почаєві заснували ченці Києво-Печерського монастиря в 40-их роках XIII ст. Чернече життя в цій обителі було організоване за уставом і традиціями св. Теодозія.

За історичними джерелами, першим фундатором чернечої обителі на Почаївській Горі, з благословення ченця Афонської Гори Методія, був “чоловік із Тернополя, Іван Туркул”. Розквіт монастиря пов’язаний із діяльністю преподобного Йова Залізо. Він обновив чернече життя на основі

Студитського уставу, якого навчився на Афонській Горі. Від 1712 року цей монастир став василіанським, а від 1720 року – поєднався з Апостольським Престолом. До 1772 року тут функціонував василіанський новіціят. Почаївський монастир у XVIII – першій чверті XIX ст. був одним із провідних чернечих осередків Василіанського Чину. Від 1743 року тут був осідок протоархімандрита Отців Василіян. Тут же відбулося п’ять Провінційних капітул. А василіанська друкарня, заснована 1732 року, функціонувала до 1831 року, була однією з найкращих серед монастирських друкарень. І лише у 1831 р., за наказом російського царя Миколи I, Почаївський монастир перейшов у підпорядкування православних ченців.

Великі пожертви на монастир внесла Анна Гойська. Зусиллями ченців на кошти Федора та Сви Домашевських, на Почаївській Горі 1649

року спорудили собор Пресвятої Трійці, а протягом 1771 – 1785 років коштом Миколи Потоцького звели Успенський собор.

Сьогодні Почаївська лавра є величним історико-архітектурним ансамблем, у побудові якого вдало використано природний ландшафт місцевості. Окремі будови розміщені на схилах скелястої гори з поступовим підвищенням – аж до триповерхової тераси. До цього ансамблю входять такі церкви: Трапезна, Троїцька, Печерська, Св. Петра, Св. Антонія і Теодозія.

Найбільшими святинями Почаївської лаври є:

– “стопа” Пресвятої Богородиці: на місці, де Вона об’явилася на скелі ченцям і пастухові Івану Босому 15 серпня 1260 року, витікає джерело цілющої води, яке ніколи не вичерпується;

– чудотворна ікона Почаївської Пресвятої Богородиці (XVI ст.), яку 1597 року подарувала монастиреві Анна Гойська;

– моці Преподобного Йова, ігумена Почаївської чернечої обителі, завдяки зусиллям якого монастир став одним із духовних центрів України.

Почаївська чудотворна ікона Божої Матері (Богородиця Замилування, початок XVI ст.)

Чудотворна ікона Почаївської Пресвятої Богородиці належить до найвідоміших Богородичних ікон України.

Її історія така. Константинопольський митрополит Неофіт 1559 року, подорожуючи по Україні, загостював у маєтку шляхтянки Анни Гойської в с. Орля (Урля) біля Почаєва. Із вдячності за гостинність митрополит подарував Анні ікону Пресвятої Богородиці, якою її і поблагословив.

Тривалий час ікона Божої Матері була в домашній каплиці Гойських. Згодом Анна зауважила, що ікона випромінює неземну ясність. Вона порадила своєму братові, Пилипові Козинському, сліпому від народження, молитися перед нею та благоді Пресвяту Богородицю повернути зір. Якось під час молитви він прозрів. Після такої події Анна вирішила, що несправедливо тримати чудотворну ікону у власному домі, тож передала її до Почаївської чернечої обителі... Цю ікону урочисто, з участю чернечого і світського духовенства, на чолі з єписко-

пом, 14 липня 1597 року, було перенесено до церкви Успіння Пречистої Діви Марії Почаївського монастиря.

Від 1661 року в монастирській хроніці почали записувати чуда, які діялися за посередництвом молитов до Почаївської чудотворної ікони Божої Матері. Одне із найвідоміших чуд сталося 23 липня 1675 року. Тоді турки знову йшли на Україну. Війська турецького султана Мухамеда VI, на чолі з ханом Нуредіном, оточили місто Почаїв і монастир. Облога тривала з 20 по 23 липня 1675 року. Монастир не мав добре укріплених оборонних мурів, а тільки високий дерев’яний паркан. Не було достатньо оборонців. Тому витримати тривалу облогу було неможливо. Проте ніхто не втрачав надії на чудесну поміч Пресвятої Богородиці. Всі у своїх щиро-сердечних молитвах благали у Божої Матері порятунку від бусурманів. Раненько, 23 червня 1675 року турки розпочали рішучий наступ на монастирські укріплення. У найкритичніший момент, монахи, під час Служби Божої перед іконою Пресвятої Богородиці, заспівали кондак “Возбранній Воєводі...” Вслід за ними і всі, хто обороняв монастир, підхопили цю пісню. І тоді несподівано сталося надзвичайне чудо:

“...небеса розтворилися, і над монастирською церквою Пресвятої Трійці явилася в повітрі сама Пресвята Богородиця в надзвичайному сяйві, і розпростерла білосіяючий омофор над чернечою обителлю. Біля Матері Божої, праворуч, стояв преподобний Йов Почаївський і молився. І оборонці, і турки бачили Пресвяту Богородицю. Але, незважаючи на появу Божої Матері, турки ще сильніше стали стріляти з луків у бік монастиря. Та стріли верталися до них, ранили їх і вбивали. Тоді турки й татари зчинили крик: “Чудо, чудо...” У лавах турецького війська виникла паніка. Ворог кинувся тікати від монастирських стін”.

Історичні джерела свідчать, що турецькі війська дійсно несподівано припинили облогу монастиря, хоча його можна було здобути дуже легко.

Завдяки чудотворній іконі Почаївської Божої Матері 1770 року була відвернена і “морозна пошесть, що смертельним вихором пронеслася над Галичиною і Волиною”. Протягом 14 – 20 червня 1770 року досліджувала церковна комісія,

яку очолив єпископ Сильвестр Рудницький, правдивість чудес, що сталися за посередництвом Почаївської ікони Пресвятої Богородиці. Вона визнала їх правдивими. Відповідно до подання комісії 1-го травня 1773 року, Папа Римський Климентій XIV видав Декрет, згідно з яким Почаївську ікону Пресвятої Богородиці було короновано. Отож, на Різдво Пречистої Діви Марії відбулася коронація ікони коронами, які прислали з Риму.

Ця подія була дуже величною та урочистою, у ній узяли участь 10 тисяч вірних та тисячі представників чернечого і світського духовенства. Під звуки сурм і гарматні постріли єпископ Сильвестр возложив на голови зображених на іконі Ісуса Христа і Пресвятої Богородиці золоті корони, прикрашені рубінами і перлами. Чудотворну ікону Пресвятої Богородиці розмістили в соборному храмі над царськими воротами. Того ж року в пам'ять про її коронацію Почаївської Богородиці в Римі було виготовлено 12 видів медальйонів Почаївської Богородиці.

У монастирській хроніці за 1721-1831 років записано більше півтисячі чуд, які сталися завдяки молитвам до Пресвятої Богородиці перед цією чудотворною іконою.

За наказом російського царя Миколи I Почаївську василіянську обитель було ліквідовано 1831 року. Покидаючи монастир, Отці Василіяни забрали зі собою чудотворну ікону Божої Матері, а на її місці встановили копію. Подальша доля оригіналу ікони Почаївської Пресвятої Богородиці невідома.

Багато прекрасних народних пісень прославляють Богоматір в чудотворній й Почаївській іконі. На згадку про чудесне врятування Почаївського монастиря від турків є така велична пісня подяки:

*Ой, зійшла зоря вечерова,
Над Почаєвом стала.
Виступало турецьке військо
Як та чорная хмара.
Турки з татарами брами облягали,
Монастир звоювати,
Мати Божя Почаївська буде нас рятувати...*

Володимир Гіщинський

Діти Непорочної

ЯК ЖИТИ ?

Винесене в заголовок питання майже постійно постає у нашій підсвідомості. На перший погляд, воно не має сенсу, бо все ж ми не маємо вибору. Мусимо встати, коли продзвенить будильник. Мусимо з'їсти сніданок. Мусимо йти на роботу. Мусимо заробити на життя... Мусимо прибрати, купити, зварити, подбати, прийняти, зробити, переписати, підписати, порозмовляти, послухати...

Після цього вже бракує часу на щось більше. Будильник знову дзвонить – починається новий день. Нагода для великих звершень трапляється не завжди, а вся нескінченна буденщина – це справді “мушу, мушу, мушу”.

Так, але те, що для одного буденщина, для іншого – життя, повне сенсу. Те, що зветься людським життям, складається з різноманітних занять, найчастіше малозначних. І ми чудово знаємо, що життя можна прожити добре або погано. Питання “Як жити?” потрібно ставити для того, щоб прожити життя гідно.

Відомо, що готового рецепту не має, а для відповіді не достатньо слів. Вона безперервно пишеться впродовж цілого життя. А коли людина врешті її знаходить, то, інколи, вже не може її використати й підказати комусь іншому. Один поет саркастично зауважив: “Коли ти вже став розумним, лягай у труну”.

Ніхто не може прожити життя за нас, і кожен повинен сам відповісти на запитання про те, як жити. Отож про це треба думати і свої роздуми намагатися передати словами.

Насамперед слід заглибитися у сенс справ та подій, а не поверхово спостерігати за тим, що відбувається. Адже все має свою поверхню й свою глибину. Потрібно пам'ятати, що підйом після дзвінка будильника, робота, біганина в різних справах, короткий нічний відпочинок – це ще не все. Адже щоденні справи набувають сенсу або втрачають його залежно від того, чи ми в змозі збагнути їхню, таку складну для розуміння, глибину. Варто замислитися, чи в цьому полягає відмінність між віруючими й атеїстами? Авжеж. Невіруючий вважає, що як він програє життя,

то програє все. Віруючий знає, що програти – це в майбутньому житті не мати спасіння. Йдеться не тільки про погляди чи переконання: скажімо, цей вважає так, а той інакше. Дійсність не залежить від чийхось переконань.

Коли ставимо запитання “Як жити?”, треба уникати гіркоти чи песимізму: досі, мовляв, я жив погано або, принаймі, так-сяк, а тепер важко щось змінити. Ні, це – не так. “Як жити?” – це питання “завойовників”: як зробити життя повноцінним? Як із життя черпати те, що в ньому найкраще? Інколи, коли запитання ставить у глухий кут, відповідь на нього може полегшити його формулювання від протилежного: як не слід жити? Відповідь на друге запитання є важливою, бо вказує на те, чого не слід у житті чинити. Тут уже йдеться про “філософію життя”, мистецтво жити. Отже, як не слід жити? Насамперед не потрібно ціле життя зосереджуватися на собі. Погляньмо на себе: яка частка наших думок і вчинків присвячена нам самим? 80 чи, може, 98 відсотків?

З багатьох причин шкідливо зосереджуватися на собі. Одна з них – служіння самолюбству. Коли я завзято очікую від життя тільки успіху, то навіть слабкий удар стає трагедією. Прагнуч чогось, а це не вдалося – драма. Крім того, егоїст думає тільки про себе. Головне, щоб йому було добре, якнайзручніше, на інших він не зважає ще й макси-

мально використовує їх при нагоді... Така людина, вмираючи, може мати пишні вілли та купу грошей, але, якщо озирнеться на своє життя, то зауважить, що вона ніколи по-справжньому не жила, нікому не допомогла, не вміла любити... Власне тому, що не вміємо жити, й стаємо життєвими банкрутами. Забуваємо, що людина живе для важливіших справ, ніж метушня у пошуку нових задоволень і благ, і що “бути” – важливіше, ніж “мати”.

Що означає “не зосереджуватися на собі”? Це – бути відкритим для інших, дарувати їм свою увагу і час, зрікатися чогось особистого, коли потрібно полегшити життя іншим. Звичайно, щастя ми пов’язуємо з любов’ю, а любові немає тоді, коли нічого не даємо тим, кого любимо. Давати – означає пам’ятати про інших, інколи забуваючи про себе. Це означає також, що ви маєте в житті те, що для вас є найголовнішим, найвищим, те, заради чого ви готові віддати навіть життя. Якщо хтось живе без ідеалу, заради якого міг би навіть пожертвувати собою, його життя не буде щасливим і, напевно, не буде успішним. Кожне змістовне життя має відповідну шкалу цінностей. І на вершині цієї піраміди – найвища всеохоплююча цінність: Бог.

Відповідь на запитання “Як жити?” міститься у восьми блаженствах (Мт. 5, 3 – 12). Основою Нагірної проповіді є логіка добра. Керуватися в житті цією логікою – це і є життєва мудрість. “Блаженні вбогі духом”, тобто ті, котрі, хоч і потребують певних матеріальних цінностей, але не вкладають своєї душі в земні багатства. Блаженні тихі, засмучені, голодні та спрагли справедливості, милосердні, чисті серцем, миротворці, переслідувані за правду. На жаль, часто ці моральні принципи є діаметрально протилежними поширеним нормам життя нашого світу.

Ісус став для нас зразком великого, прекрасного життя, показав, як можна жити в свободі Духа, відкритим усьому і всім, несучи світло віри і творячи добро. Кожен може так жити, варто йому лише забажати. Ставлення до життя з перспективи вічності надає йому сенсу й визначає його стиль, людина стає мудрішою та спокійнішою. Неодмінною умовою для такого життя – християнського – є благодать. Ісус сказав: “Без Мене ж ви нічого чинити не можете” (Ів. 15, 5). Отже, нічого. Хто залишається в житті без Божої благодаті, той – немов пасажир, який сподівається проїхати “зайцем”. Як жити? Так, щоб між Богом і світом, людською природою і благодаттю, між духом і тілом пронести до кінця, як свічку крізь бурю, євангельський скарб, не зійшовши з дороги добра, правди, любові.

Єп. Станіслав Падевський

Афоризми на Великий піст

1. Ісус ніс на Голгофу Свій Хрест, а ми – молоток і цвяхи.

2. Гріх людини в своїй найглибшій суті є продаванням Бога за уявні добра, за срібники, які не мають реальної вартості.

3. Спочатку Ісус прийшов у вигляді Божого жертвовного Агня, щоб узяти гріхи світу, а пізніше повернеться як Лев Юди.

4. Коли апостоли питали Ісуса, де живе, відповів: “Лиси мають нори, птахи – гнізда, тільки Син Чоловічий не має де схилити голову”. Знаємо, що схилив її тільки тоді, коли віддав Духа на Хресті.

Діти Непорочної

САТАНА ІСНУЄ, Я ЙОГО БАЧИВ

Професор Сімон Морабіто – відомий учений, професор з тридцятирічним стажем, який працював в університеті й великих клініках. Він зібрав надзвичайно багатий матеріал, в якому висвітлюються хвороби, спричинені діяльністю сатани. Ще кілька років тому він не вірив у реальне існування злих духів і їх здатність спричиняти опухання.

Лише недавно жакливі факти у його лікарській практиці заставили його цілковито змінити свою думку. Відтоді він почав збирати всі факти, які відносилися до хвороб, спричинених сатаною. Сьогодні професор співпрацює з багатьма екзорцистами і дуже часто бере участь у конференціях, присвячених цій темі.

Згідно з думкою проф. Морабіто, людина, яка добровільно віддається владі злих сил, фактично погоджується на те, щоб сатана оволодів її тілом і знищив його жакливим способом. Багато таємничих хвороб, про походження яких медицина нічого не знає, і перед якими залишається безпорадною, породжені силами зла. Єдиними ліками, які допомагають у таких випадках, є молитва екзорцизму, котру Церква використовує з самого початку свого існування.

Якось професор Морабіто приймав у своєму кабінеті дев'ятнадцятирічного студента Фабіо з родичами. Фабіо виглядав цілком нормальним інтелігентним юнаком. Він скаржився на те, що часто впадає у депресію, неспокій, які дошкуляють йому особливо вночі. В якусь мить

професор зауважив, що обличчя молодого пацієнта стало жакливим, а його очі випромінюють ненависть. Одночасно з цим якась невидима сила насильно повертала його голову в бік родичів, які стояли за ним. Крізь зуби Фабіо повторював: “Ненавиджу свою маму і батька”. Через кілька хвилин він повернувся в нормальний стан, і продовжував розмову, ніби нічого не трапилося. Утім, через деякий час це все знову повторилося. Професор Морабіто зрозумів, що якась укрита сила демонструє свою присутність і змушує Фабіо так дивно поступати. Лікар уперше у своїй лікарській практиці зустрівся з такими явищами. Він організував психоаналітичний сеанс, однак під час його проведення Фабіо почало трясти, і він став кричати нелюдським голосом та сильно битися головою об стіну. Це було жакливе видовище. Як досвідчений лікар, Морабіто усвідомлював, що один удар головою об стіну з такою великою силою спричинить крововилив у мозку. Фабіо ж продовжував щораз сильніше бити головою об стіну. Навіть п'ять дорослих мужчин не в силі були стримати Фабіо. Здавалося, що це – самовбивство. Тоді Морабіто зробив Фабіо дуже сильний заспокійливий укол. Однак, з невідомих причин, організм Фабіо зовсім не зреагував на нього. Коли криза минула, то, на велике здивування всіх, на голові юнака не було жодних ран, синяків чи пухлин. Фабіо повернувся у нормальний стан і продовжував розмову.

“Чому не подіяв заспокійливий укол? Чому такі різкі удари головою об стіну не залишили жодних слідів?” – запитав сам у себе професор.

Коли за тиждень Фабіо приїхав на другу зустріч, то спочатку був дуже спокійним. Однак, після короткої розмови з лікарем, знову почав битися головою об стіну. Професор застосував сильні снодійні ліки, котрі, як і попереднього разу, абсолютно не подіяли.

Як католик, Морабіто з катехизму знав про існування ангелів та злих духів, проте не надавав цьому великого значення. Професор уперше в житті серйозно замислився над цією проблемою

і звернувся по допомогу до священника-екзорциста. Ця зустріч стала переломною в його житті та лікарській практиці. Після довгої розмови з екзорцистом, Морабіто зрозумів, що багато хвороб, з якими зустрічався, могли бути демонічного походження. Вилікувати їх медичними засобами неможливо.

Через деякий час на прийом до професора прийшла двадцятидворічна Франциска з дуже відомої італійської родини. Разом з нею прийшла її старша сестра. Несподівано професор відчув, що температура в кабінеті понизилася до 10⁰ за Цельсієм. І хоча сам професор є надзвичайно врівноваженою людиною, але й він відчув якийсь переляк. Франциска підійшла близько до професора і, палаючи ненавистю, сказала: “Хочу, щоб ви мене загипнотизували”. Морабіто вже не сумнівався, що в його кабінеті є якась таємнича невидима сила з надзвичайно злою духовною міццю. Ця сила тероризувала його і спричинила внутрішню паніку та тремтіння рук. Морабіто зрозумів, що якась незрима особа, яка супроводжує Франциску, породжує цей паралітичний

страх. Для лікаря, який у своїй медичній практиці неодноразово мав справу з важкими душевно-хворими людьми, і ніколи не відчував страху, таке відчуття викликало єдине бажання: втекти з кабінету. Морабіто насилу піднявся з крісла, пішов до сусіднього кабінету і попросив свого товариша адвоката, щоб він був присутнім під час цього прийому. Франциска знову повторила своє запитання: “Хочу, щоб ви мене загипнотизували”. Морабіто охоплював щораз більший страх, такий, що він урешті усвідомив, що єдиним порятунком у цій ситуації буде *молитва*. Однак згадати молитву *Отче наш* ніяк не міг. Тоді почав узивати до Ісуса, промовляючи тільки Його Ім'я: “*Ісусе, Ісусе, Ісусе...*” У міру того, як він молився, таємний холод у кабінеті поступово почав зменшуватися, паралізуючий страх відступав, а сам професор віднайшов рівновагу Духа і впевненість у собі. Нарешті Морабіто оволодів ситуацією і випровадив Франциску з кабінету, щоб мати змогу спокійно порозмовляти зі старшою сестрою. Від неї професор довідався, що проблеми з Францискою з'явилися тоді, коли вона почала брати участь у зібраннях сатанинської секти, чорних месмах, спіритичних сеансах... Коли Франциска поверталася додому, то вночі родичам здавалося, що в її кімнаті перебуває з двадцять осіб, бо звідти доносилися жахливі крики, удари об стіни, плач, якась невидима сила шпурляла різні предмети об стіни. Уранці ціла Франциска була в синяках і, незважаючи на те, що впродовж десяти днів нічого не їла, мала несамоовиту енергію.

Коли професор розмовляв з її сестрою, Франциска затято верещала за дверима: “*Нічого не говори, не розповідай!*” Їй нарешті вдалося вдертися до кабінету професора. Вона з ненавистю підійшла до Морабіто і пригрозила йому: “*Нещасний, я знаю тебе дуже добре, заплатиш мені за це!*”

За порадою професора, родичі Франциски звернулися до екзорциста, однак не так легко було позбутися того, що не дає людині спокою ні вдень, ні вночі. Поволі Франциска почала повертатися до нормального життя – лише після багатьох молитов екзорцизму...

Друкується за виданням
польського журналу “Любіться!”, №4, 2005

Діти Непорочної

ЖЕРТВА ЛЮБОВІ

Чи можете пити чашу, з якої Я п'ю? Якщо хтось бажає йти за Мною, нехай візьме свій хрест... і нехай Мене наслідує.

Декілька слів про реалізацію святості через жертву

Не бажаємо наслідувати поетів, які прославляють любов, але не втілюють її в життя. Правдива любов складається не із запевнень, ані з миттєвих поривів. Вони не можуть задовольнити Спасителя. Він прагне від нас любові правдивої, втіленої в дію.

У чому ж ця любов практично виявляється?

Насамперед у збереженні заповідей. “Хто Мене любить, Мої заповіді зберігає”.

Готовність до героїських поступків трапляється рідко, натомість дорога нашого життя всіяна порохом дрібних учинків. Тут йдеться про вірність виконанню обов'язків свого стану.

Святим є той, хто до кожної речі зуміє додати окрушинку любові, тобто зуміє все перетворити в любов!

Сумління дотримання всіх Божих заповідей, вірність під час тисячі дріб'язкових подій, які щохвилини відбуваються, можуть стати правдивою волосяницею. Визнаймо, що коли щоденне життя досі не освятило нас, то не тому, що в ньому не було хрестів, а радше тому, що в ньому бракувало любові, яка породжує красу, заслуги і плодovitість діл.

Можливо, здоров'я чи заборона наставників забороняє тобі носити волосяницю, але взамін за це прагненням серця переноси “волосяницю” життя, а також терпіння, які Ісус тобі відміряв.

Якщо переноситимеш їх з любов'ю, то навіть якщо ти не

носив жодної іншої волосяниці, отримаєш у Небі такий ступінь хвали, що, коли побачиш його, тебе огорне вічне здивування.

Любов до Євхаристії, хреста і душ

Цю любов поділяти не можна. Не слід говорити: задовольнюся цим... Неможливо віддаватися одному, виключивши інше. Ми повинні разом з Ісусом-Жертвою для Його любові здобувати душі через терпіння. Саме тому говорю про право терпіння, бо ж проголошую право любові, адже любов і

терпіння так тісно між собою пов'язані, як сонце і світло. Не можливо любити без терпіння, не потрібно терпіти без любові.

Люблю хрест з огляду на Божественного Спасителя, а Христа люблю завдяки Його Хресту. Насамперед люблю Його у своїх хрестах.

Коли під час Св. Причастя Христос показує мені Своє зранене Серце, то як Йому докажу, що люблю Його, якщо не вмію терпіти. Ці терпіння злучив би з Його Жертвою й офірував би Йому для спасіння душ.

Любов потрібно підтверджувати кров'ю та жертвою. Тільки жертва породжує правдивий плід

“Я є зерно Христове, – любив повторювати св. Ігнатій. – Потрібно, щоб мене перемололи клики левів, аби я став хлібом, гідним Бога”. Отож, будьмо такою жертвою, щоб стати жертвою любові.

Тоді будеш перемеленою зернинкою, пилком біленьким і поживним, якщо щоденно ставатимеш смиреннішим, слухнянішим і терпеливішим. Потрібно посвячуватися, а взамін за це жадати від Спасителя успіху в Божих справах. Тоді Він не відмовить ніколи.

Будьмо винахідливими у знаходженні способів умиртвлення. Можна чинити тисячу умиртвлень без спеціального дозволу. Вже сама постанова щоденно приймати Причастя чи віддавати себе апостольству буде їхнім повноводним джерелом. Прак-

тикуймо умертвлення з любов'ю, бо любов надає вартості умертвленню. Коли ж позбавляємо себе чого-небудь для Ісуса, то це означає, що пам'ятаємо про Нього. О, коли б я міг пам'ятати про Ісуса щохвилини!

Усе ж справді Божим є те терпіння, котре зсилає на нас Сам Христос Господь. Також найдосконаліше умертвлення – це любити Ісуса в кожній найменшій речі, яка спричиняє нам біль; піддаватися Його Волі щомиті через повноту любові “Fiat! – Господи, нехай зі мною буде те, що Ти бажаєш!”

“Прагну Тобі дати Серце Своє, – сказав Ісус св. Маргариті Марії, – але насамперед потрібно, щоб ти стала жертвою цілопальною”.

Чи розумієш?

Перед тим, як довірити нам Своє Серце, щоб ми уділяли

Його душам ближніх, Ісус вимагає цілковитої жертви. Першим нашим хрестом може бути те, що ми не в змозі будемо його собі вибрати.

Так, нехай станеться... це буде хрест, який нам вибере Бог! Покладімося на Його Мудрість і Доброту. Без вагання, без страху, адже Бог – не тиран! Хіба Він не знає наші сили, чи не бачить наші слабкості, чи ж Він недостатньо мудрий і розумний, щоб вибирати те, що потрібно нам і нашій родині?

Інколи нам здається, що коли б ми могли самі собі вибирати хрести, тоді вони не були би такими важкими. Це – велика помилка!

Ніколи не зможемо полюбити себе так, як Він нас любить. Ми не в змозі також передбачити всіх перепон на нашому шляху так, як Він, який найдетальніше знає наше ми-

нуле, теперішнє і майбутнє. Лише Ісус знає, де шукати добро для наших душ.

Першим нашим хрестом є ми самі, тобто хрест – наш характер, який ми не в змозі виправити за мить. Цей хрест упокорює нас, з ним потрібно неухально боротися.

“Доню, – звернувся до однієї монахині Спаситель, – благословляю тебе і з надією дивлюся на тебе. Приймаю твої постанови, поправи і прагнення, але, незважаючи на це, залишаю тобі твій характер без змін, як волоссяницю. Доки житимеш на цій землі, ніколи не дізнаєшся ступеня святості, на якому перебуваєш”.

“Доню Моя, Я побудував святиню на твоїх упадках і на тягарях твоєї любові, міцну святиню Своєї Любові”.

о. Матео

(продовження у наступному номері)

Я ПРИНОШУ ДО ВАС ІСУСА, ЦАРЯ МИРУ, У СВОЇХ РУКАХ

Дорогі діти! Сьогодні Я на Своїх руках приношу вам маленького Ісуса, Царя Миру, аби Він благословив вас Своїм миром. Діточки, сьогодні Я особливо закликаю вас бути Моїми носіями миру у цьому світі без миру. Бог благословить вас. Діточки, не забувайте, що Я – ваша Мати. Благословляю вас усіх особливим благословенням, з маленьким Ісусом на руках. Дякую вам, що відповіли на Мій заклик.

25 грудня 2005 року

І сьогодні Пречиста Діва у Своїх руках і Своему Серці носить і дає нам Ісуса, Царя Миру. Вона робить це постійно впродовж історії, бо Ісус був зачатий у Її лоні. Свята Єлизавета отримала привілей першою зустріти Марію, сповнену ласкою, котра носить і дає Ісуса. Марія прагне провадити нас усіх до Ісуса, Вона бажає дати Ісуса нам усім. Вона не тримає Його тільки для Себе. Марія знає, що Ісус є даром Божим не лише для Неї, але для всього людства. Змістом життя є давати, і не тільки якісь речі, а саме життя. Саме тому Вона навчає нас: “Дорогі діти, ваше життя вам не належить. Воно є даром, за допомогою якого ви повинні приносити радість іншим” (25.12.1992).

Лише людина спроможна пізнавати і приймати Бога.

Тільки вона може прийняти повноту Божої любові. Ісус зійшов з Неба для нашого спасіння. Любов, тільки любов до нас спонукала Його спуститися з Небес. Адже Бог – любов, і все, що Він робить, робить з любові.

Пречиста Діва об’являється і закликає нас, Своїх дітей, уже протягом багатьох років, і все це лише тому, що любить нас. Нашою відповіддю на Її заклики і послання повинна бути тільки любов. З допомогою Марії ми можемо також зростати у святості й ставати тими, хто носить Ісуса іншим. Ісус, якого ми приймаємо в Святому Причасті, є тим самим Ісусом, якого прийняла до Себе Марія, і тим, котрого Вона нам дає.

Марія цілковито вірила у сповнення всього, що сповістив Їй Господь. Сьогодні Вона вірить, що Бог хоче і може здійснити в нашому житті Свої діла миру і любові. У Своему житті Марія отримала досвід цілковитої сили любові Божої, яка керує і провадить історію людства й кожне серце, відкрите для неї. Пречиста Діва є Тією, хто любить Ісуса найбільше, тому що Він зріс у Її пречистому лоні, під Її Серцем, і тому, що Вона слідувала за Ним зі Своею ніжною любов’ю аж на Голготу. Саме тому ми впевнені, що прийдемо до Ісуса, якщо слухатимемо Марію і слідуватимемо Її материнським словам, котрі не примушують нас, а тільки приваблюють своєю любов’ю.

Діти Непорочної

Марія приходить сюди для нас. Ми Її не кликали, Вона приходить сама, щоб покликати нас. Вона сама прийшла до Своєї тітки Єлизавети, коли відчула Себе сповненою благодаті, сповненою Ісусом. Також і сьогодні Вона наповнена Ісусом і приносить Його нам, дає Його нам. Марія отримує все від Ісуса, Царя Миру, і все, що дає нам, є від Ісуса.

У багатьох посланнях Марія запрошує нас до молитви за мир. Світ змагає за миром, однак він не в змозі встановити умови для повного миру. Людську радість не уявляємо без миру серця. Мир же породжує велику безпеку. Мир – найбільше бажання людського серця, проте він недосяжний без Бога. Чекати, допоки людські сили чи потуги принесуть нам мир, означає йти по дорозі неправди і розчарування.

Марія ніколи не веде нас хибно, Вона ніколи не розчаровує. Ніколи не чувано, щоб Вона покинула когось, хто шукає Її помічі та захисту. Молімося до Марії, відкріймо Її Серцю свої серця, щоб змогли пережити глибокий досвід миру і нести мир усім навколо.

о. Любо Куртовіч

Станьте носіями Євангелії!

“Дорогі діти! Сьогодні Я знову запрошую вас стати носіями Євангелії у ваших родинах. Не забувайте, діточки, читати Святе Письмо! Покладіть його на видному місці

й засвідчуйте власним життям, що ви вірите у Слово Боже. Я завжди біля вас зі Своєю любов’ю і заступаюся за кожного з вас перед Моїм Сином. Дякую за те, що відповіли на Мій заклик”.

25 січня 2006 року

Марія, Мати Божа і наша мати, кожне Своє послання починає словами “Дорогі діти!”

Вона знає, до кого приходить і промовляє. Вона приходить до нас, Своїх улюблених дітей. Неодноразово Марія звертається: “Дорогі діти, Я говорю вам це з любов’ю, закликаю вас Своєю материнською любов’ю, Я поруч з вами зі Своєю любов’ю”. Вона розмовляє з нами з любов’ю, як говорив Ісус до багатого юнака в Євангелії: “Поглянувши на нього, вподобав його, і сказав йому: “Одного тобі бракує: піди, продай, що маєш, дай бідним, то й будеш мати скарб на небі. Тоді приходи і, взявши хрест, йди за Мною” (Мк. 10, 21). Ісус не

добився Свого, незважаючи на ту любов, з якою говорив до нього. Ісусовий поклик не досягнув серця того юнака.

Пречиста Діва знає, що не кожен прийме Її Материнське слово. Та, незважаючи на це, Вона вірить, надіється і любить Своїх дітей. Вона любить нас навіть тоді, коли ми, як діти, є байдужими, слабкими та грішними. Мати Божа є постійною і терпеливою, навіть якщо ми не віримо в Неї чи сприймаємо Її поверхово. Її любов не змінюється через це, бо вона ллється з Божого Серця, бо Вона сама цілком є у Божому Серці.

Вона закликає нас цим Своїм посланням бути носіями Євангелії в наших родинах. Бути її носієм означає бути носієм радості, бо Євангелія – це добра, радісна новина. Євангелія – це Ісус Христос. Як наша Мати, Пречиста Діва постійно дарує нам цей ідеал Євангелії, досягнутий багатьма святими протягом життя. Саме тому св. Павло міг стверджувати: “Не живу вже більше я, а живе в мені Христос” (Гал. 2, 20). Ми потребуємо молитви для того, щоб досягти цього ідеалу й ототожити себе з Ісусом Христом.

У своєму посланні від 25 грудня 1992 року Діва Марія зверталася до нас і навчала наступному: “Дорогі діти!.. Не забувайте, ваше життя вам не належить. Воно є даром, яким ви мусите приносити радість іншим і провадити їх до вічного життя”. Усі ми знаємо, що можемо бути перешкодами або й

Діти Непорочної

хрестами для інших, як й інші – для нас.

Ніхто не є важким чи нестерпним для Матінки, бо Вона любить нас усіх. Послухайте історію, яка підтверджує ці слова. Якось восьмирічна дівчинка несла свого маленького дворічного братика на спині. Люди, що проходили мимо, запитували її: “Чи не занадто важко тобі нести таку важку ношу?” А вона відповідала: “Це – не ноша, це – мій молодший брат”. Лише любов може допомогти нам нести на собі інших з радістю, а не просто з милосердя.

Пречиста Діва несе кожного з нас з любов'ю. Вона перша несла Євангелію, несла Бога у Своєму лоні та Серці. Бог дав Їй цю місію через архангела Гавриїла. І Вона не злякалася цього завдання, і зродила незліченну кількість нащадків для Небесного Отця.

У багатьох Своїх посланнях, як і нині, Марія закликає нас читати Святе Письмо. Марія – це жінка-Євангелія. Саме тому Вона закликає нас читати Богом натхненні Писання, бо вони проникнуті Божим Духом. Вона сама перебуває тут, у Меджугор'ї, вже 25 років відтоді, відколи з'явилася вперше. Однак Вона не прийшла, щоби відкрити якісь нові істини чи щось додати до Євангелії. Вона прийшла як Мати, яка бажає, щоб ми сприймали Боже Слово серйозно, щоб не думали про Євангелію абстрактно, наче про щось відірване від життя. Бо Євангелія – не щось, що трапилося колись

у минулому і завершилося. Воно відбувається і відновлюється в житті кожного християнина. Св. Єронім казав: “Хто не знає Святого Письма, той не знає Христа”. У Біблії ми знаходимо самого Ісуса Христа, Його любов, Його ласку і всемогутність. Боже Слово – не людське слово. Бог Сам перебуває у Своєму Слові, як сказав Павло, автор послання до Євреїв: “Бо Слово (Боже) – живе і діяльне... все оголене і явне перед очима Того, кому ми маємо звіт давати” (Євр. 4, 12).

Через віру в Біблії доторкаюся до самого Бога. Читати Біблію означає слухати слова, які промовляє Бог до мене, приймати слова Біблії як дар. Саме таким є ставлення Марії після того, як Вона почула слова Божого посланця, слова, які Вона зберігала, плекала й обдумувала у Своєму Серці. Ми не є господарями Божого Слова,

ми – лише його раби. Коли ми читаємо Біблію, під час молитви і в повноті віри, ми не повинні шукати за чимось, що могло б задовольнити нашу цікавість, чи якоюсь історією, яку б ми могли переказати іншим. Ми повинні дати Богові змогу промовляти до нас у мирі та тиші.

Марія обіцяє бути з нами, бути близько нас і надавати Свою підтримку та заступництво. Не будьмо ж байдужими до Її закликів.

о. Любо Куртовіч

Скажи “так” Богові

“Дорогі діти! У цей час посту, час ласки, закликаю вас відкрити свої серця на ті дари, які Бог бажає вам послати. Не замикайтеся, але з молитвою і самовідреченням неухванно кажіть “так” Богові, й Він воздасть вам з надлишком. Я є з вами і люблю вас, діточки, ніжною Материнською лю-

бов'ю. Дякую, що відповіли на Мій заклик”.

25 лютого 2006 року

Сьогодні Марія, Мати Ісуса і Мати Церкви, бажає Своїм посланням приготувати нас до посту. Піст – це період церковного року, який ми називаємо часом випробування. Напочатку Євангелія, як і напочатку посту, ми чуємо заклик Ісуса: “Покайтеся й увіруйте в Євангелію!” Напочатку посту, його першого дня, ми чуємо такі слова: “Пам’ятай, людино, що ти є порохов, і в порошок повернешся”. Як це добре описує Святе Письмо: Бог сотворив нас із пороку землі та вдихнув Свій подих, Свого Духа і Своє життя в нас. Бог сам поселився у серці кожного з нас. Це означає, що без Бога ми – мертві, ми просто не можемо існувати. У найкращому випадку, ми можемо

просто існувати, як тварини. Якщо немає зв’язку з Богом, якщо ми не шукаємо Його щодня, ми просто перебуваємо без Його Духа.

Пречиста Діва є Матір’ю, а мати не може спокійно дивитися, як Її діти йдуть по цьому світі без Бога. Її слова – прості й легко сприймаються, і водночас – важкі, якщо ми не втілюємо їх у життя. Нині Вона продовжує говорити: “Відкрийте свої серця”. Бог перебуває в серці кожного з нас, однак ми можемо бути самотніми, самі по собі, як влучно зауважив св. Августин: “Запізно полюбив я тебе, о Кресо, така давня і така нова, занадто пізно я тебе полюбив!” Св. Павло також каже: “Він недалеко від кожного із нас. Адже у Ньому ми живемо, і рухаємося, й отримуємо існування”. Якщо ми втікаємо від Бога, чи якщо заперечуємо

віру в Нього, то вже стаємо не ми, як сказано в Псалмі: “Далеко від Тебе життя не є вже життям. Не вірити у Тебе значить бути ніким”.

Позаяк Вона – наша Матір, Пречиста Діва прагне, щоб ми жили і мали в собі життя Боже. Способом осягнення цього є **відкрите серце, молитва і самовідречення**. Лише тоді ми зможемо отримати те, що Бог бажає нам подати. А коли дає Бог, Він дає надмірно, щедро. Відречення не означає втрату чогось, а радше набуття ще більшого, не означає, що нам потрібно тримати руки замкненими, а розкрити їх, щоби Бог зміг покласти у них дари миру, любові, довіри, світла і надії.

Пречиста Діва хоче, щоб ми побачили образ природи: землю, весну, зерно. Бог уклав Свої закони в природу, і ці закони виконуються згідно з Волею Божою. Ми добре знаємо, якими жадливими можуть бути наслідки, якщо людина намагається змінити Божественні закони, котрі Він наклав на нашу совість і наш дух.

Пречиста Діва, Матір Церкви і наша Матір, молиться за нас у цьому благословенному часі посту і провадить нас шляхом молитви і відречення, щоби ми могли прийняти дари Божі, які Він прагне дати нам зі Своєї безмежної любові.

*о. Любо Куртовіч
26 лютого 2006 року*

Діти Непорочної

У ГОНИТВІ ЗА СЛАВОЮ

– У гонитві за славою
впав ще один ідеал,
Відірвавши при цьому частинку Душі.

– У гонитві за грішми
зруйнований був п'єдестал,
Що з громадою ти будував.

– Зграї псів безпardonних дрібних,
що з господарем сильні лише
Оббрехали звияти твої немалі...

– А знайомий приємний
кинув грудку багна.
Просто так, навмання,
І заплямив чомусь саме речі твої.

– І живучи ось так у пустелі людській,
Коли кличу когось, стає страшно мені.

Адже люди снують і туди, і сюди.
Та не чують тебе, бо забули знову звуки людські.
(02 год. 10 хв. 15.01.2001р. Але все буде
добре, адже я в це вірю, а віра – це головне.)

І от, нічого не роблячи, думаю, як мені це аук-
неться все.

Зараз можу лише молитись Богові. От і пишу:
“Боже, допоможи, відведи від мене неприємності.
Вірю в Тебе, Боже, не кидай мене і будь завжди
зі мною.

І ще я хочу побороти внутрішній страх, хочу
втїлити в життя оці рядки”.
(І я їх написав. 05.02.2004р.)

Вірш, написаний напередодні Різдва

Шукаючи шляхи назад,
сніги лиш бачиш і боліт озерця,
І друзів тіні там і тут німі,
які згубив, ідучи по життю уперто.

Зів'ялі пелюстки троянд,
розкидані навколо тебе...

Це – добрі справи у землі лежать,
яких ти не зробив для когось
і для себе...

Гордині гріх давно вже переміг нас всіх,
і навіть вже себе ніхто давно не бачить.
ну, а тепер, даремно стукаючи до чужих сердець,
Самі себе не чуємо – і це нічого вже не значить.
серця холонуть й байдужіють очі,
А крики душ застигли у холодній порожнечі,
замкнувшись на усі замки міцні,
Не розуміємо, чом самотньо і тобі, й мені.

Та все даремно, і хоч пречудові всі,
цього давно ніхто чомусь не бачить.
Сумуємо ми лиш за тим, як добре нам
було колись усім.

Напевно, розівчилися ми
наповну жити й гаряче любити.
ну, а тепер завзято стукаємо у чужі серця,
Та все – даремно, бо свої давно загасли –
Ми не відчуваємо.
Себе не чуємо, бо свої серця стиснула крига –
І це ніщо не значить.

Олександр Дячук

ІСТОРІЯ ГРІШНИЦІ, ЯКА НАВЕРНУЛАСЯ І ПОМЕРЛА З ЛЮБОВІ

(Розповідь про преподобного о. Івана Малого з книги о. Мішеля Марена “Життя пустинників Сходу”. Париж-Ліон, 1824)

Навернення тієї дівчини, яка мала нещастя впасти в гріх, відбулося завдяки милосердним учинкам, які вона робила у своєму житті. Це – дуже повчальна історія, яка може, навіть найбільшим грішникам, подати надію на Боже милосердя, якщо вони щиро навернуться до Бога.

Цю дівчину звали Паїсія. Ще молодою вона втратила батька й матір. Своє майно вирішила тоді використати для добрих діл, й тому свій дім перетворила на притулок для пустинників, які приходили в ці краї продавати вироби своїх братів.

Але пізніше вона припинила свій поступ. Їй почало здаватися, що таке милосердне діло занадто дорого їй коштує. Вона не подумала про ті скарби, які готує для себе в небі, коли чинить милосердні діла. На це великий вплив мали її приятелі, які не тільки відрадили її від цього милосердного вчинку, але й цілковито звели її з чесного шляху і завели на бездоріжжя гріха.

Вістку про її падіння в гріх пустинники сприйняли з великим болем у серці. З любові до її душі, вони докладали багато зусиль, щоб витягнути її з тієї гріховної прірви. Коли це не допомогло, звернулися до Івана Малого, який славився даром мудрості, даним йому Богом. Просили його, щоб він пішов до неї і постарався навернути її до Христа.

Він пішов туди, але перед ним зачинили двері й не хотіли впустити досередини, ще й докоряли зневажливими словами. Але він не падав духом,

а далі просив, щоб дозволили йому поговорити з нею, запевняючи, що це буде їй на користь.

Тоді провели його в її кімнату. Він сів коло неї і запитав її:

“Паїсіє! Чи Ісус Христос зробив тобі якусь прикрість чи, може, у тебе є причина пожалітись на Нього, коли ти так Його покинула і впала так низько?”

Ці перші слова пустинника сильно вразили її й торкнулися її серця.

Тоді Святий замовк на кілька хвилин, щоб подіяла ласка, а сам почав гірко плакати.

“Чому ти плачеш, Отче?” – запитала дівчина.

“Як же я можу не плакати, коли бачу, як диявол обманув тебе і насміявся з тебе...”

Після цих слів, жахнувшись своїх гріхів, перелякана дівчина вигукнула:

“Мій Отче! Чи можу я ще те все спокутувати?”

“О, так! – відповів Святий. – Запевняю Тебе, можеш те все спокутувати”.

“Коли так, то швидко веди мене в таке місце, де зможу найкраще спокутувати свої гріхи...”

Він відразу встав, а вона пішла за ним, не даючи ніяких розпоряджень щодо свого помешкання, не сказавши нікому ні слова. А Святий цим дуже втішився, бо це означало, що вона цілком перейнялася своїм наверненням і покидає все, щоб віддатися покутним ділам.

Не знаємо, куди він хотів її запровадити. Мабуть, до якогось жіночого монастиря. Коли вони вийшли в пустиню, настала ніч, отож треба було там заночувати. Святий згорнув купку піску, як подушку, позначив її знаком хреста і сказав Паїсії лягти там спати. Сам трохи відійшов й, помолившись, також ліг спати.

Коли опівночі пробудився, то побачив ясне світло, яке опускалося з неба на землю. З цим світлом зійшло багато ангелів, вони забрали душу дівчини й понесли її до неба.

Здивований таким видінням, він негайно встав, пішов до дівчини й порухав її ногою, щоб переконатися, чи вона не померла. Так і було. Вона дійсно віддала свою душу Богові.

Одночасно він почув якийсь чудесний голос, який сказав йому:

“Її одногодинна покута була Богові милішою від тієї покути, яку інші чинять цілими літами, бо вони не покують з такою ревністю, як покутувала ця дівчина!”

о. Іван Малий

Діти Непорочної

ЛИСТ ІСУСА

Як Ти себе почуваєш? Я змушений був написати Тобі цей лист, аби сказати Тобі, як Я сильно опікуюся Тобою. Учора бачив, як Ти розмовляв з приятелями. Очікував Тебе цілий день, сподіваючись, що Ти порозмовляєш зі Мною.

Подарував Тобі захід сонця, щоб завершився Твій день, і холодний подув вітру, щоб Ти міг відпочити... І Я чекав...

Ти не прийшов. Це Мене зранило, але Я все одно Тебе люблю, бо є твоїм приятелем.

Минулої ночі бачив тебе під час сну і, бажаючи доторкнутись до твоїх очей, розлив світло місяця на Твоє обличчя, очікуючи, що після пробудження порозмовляєш зі Мною.

Приготував для Тебе стільки подарунків, але Ти, прокинувшись, не промовив до Мене ані слова і, покладаючись лише на свої сили, розпочав Свій день. А Я в блакиті Неба, зелені трав, у краплях дощу посилав Тобі призначення: **“ЛЮБЛЮ ТЕБЕ”**.

Одягнув Тебе у тепле проміння сонця і наповнив повітря пахо-

щами природи. Моя любов до Тебе глибша, ніж океан, і більша, ніж найглибші потреби Твого серця. Прошу Тебе: порозмовляй зі Мною. Прошу Тебе: не забувай про Мене.

Я бажаю поділитися з Тобою стількома справами... але не буду Тобі більше перешкоджати. Це – Твій вибір.

Я вибрав Тебе і довго чекав, бо Я – Твій Приятель.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Хочу звернутися зі словами подяки до pana Романа Брезіцького, редактора журналу “Діти Непорочної”.

Дорогий пане Романе! Пише вам Олена Голуб-Пушкар, вірші якої ви надрукували на сторінках вашого часопису. Для мене це був дивовижний різдвяний подарунок! Вдячна вам. Власне, це був подарунок від маленького Ромчика з вашої книги “Маленький вигнанець”, бо саме він спонукав нас улітку приїхати до Львова з Підгір'я, де ми перебували в християнському таборі, й де купили вашу книжку. Саме тоді в серці виникла відвага змінити маршрут, продавши куплені до Харкова квитки, і повернути в протилежний бік. Ми так і зробили, аби пройтися дорогами, якими ходив Ромчик. У результаті отримали надзвичайні незбагненні дари: мандрівку містом, яке, насправду, є небом на землі, старих і нових друзів, ознайомилися з журналом “Діти Непорочної”. Дякую вам, пане Романе, а також маленькому Ромчику за дари, дорогоцінніші за які немає. Коли я серед вічної зайнятості віднайшла тишу і спокій, аби вчитися в статті й листи журналу, на мене, немов крізь невидимі шлюзи, ринула небесна благодать. І так, що я не могла їй опиратися! Цю незбагненну благодать можна відчувати під час прощдо Страдча, Гошева, Крехова та інших святих місць. Також її можна відчувати на старовинних вуличках Львова, у храмах міста, в Шевченківському гаю, де наші предки навчають нас жити в дивовижній гармонії вічного і тимчасового. Ми, східняки, відчуваємо її, коли приїжджаємо до Києва і молимося в Софії разом з львів'янами, благаючи у Господа єднання всіх християн України. На прощі я познайомилася із львів'янином, теж, як не дивно, Романом, у якого батько був пияком, і щось невловиме у його зовнішності вказувало на те, що і він міг піти шляхом батька. Проте він має таку сильну віру і любов до Бога, що весь опромінений світлом преображення!

О Львово! Мрію ще приїхати до тебе, все-таки знайти вулицю Татарську, побувати біля джерела на Високому замку і, можливо, “заблукати” на твоїх старовинних вуличках. О Львово,

який преображаєш серця людей і відкриваєш їм нові обрії! О Львово, який окриляєш цілу Україну своєю християнською вірою! Хай Господь огорне благословенням дітей твоїх, о Львово!

P.S. Прагнула написати звичайний лист-подяку, а перейшла на пафос. Вибачте мені, пане Романе! Я також хочу ще поплакатися, бо мій улюблений вірш про Тернопіль, в якому минула моя юність, вірш, ця моя дитина, став калічкою, бо початок вірша був надрукований укінці, а основна частина посередині. У ньому я намагалася передати дух галицького міста з його неповторною історією і християнськими традиціями. А ще я би бажала знайти в вашій особі, пане Романе, свого літературного керівника, який би міг редагувати мої вірші, критикувати, оцінювати. Це мені потрібно через мою природну невпевненість у собі. У нас у Харкові є літератори, але, на жаль, вони тільки на дорозі до Бога, і можуть не зрозуміти деяких моїх віршів, які опираються на вчення греко-католицької церкви. Чи погоджуєтеся ви на це, не зважаючи на те, що я вихована у душі харківської поетичної традиції? До побачення! Хай благословить вас Господь.

Ваша Олена Голуб-Пушкар

Діти Непорочної

БАР

Усі події, котрі відбуваються у нашому житті, мають свої причини, своє джерело. Назва джерела інколи стає очевидною для людей, які шукають світла, і прихованою для тих, кого полонить темрява.

Приблизно 4 місяці тому, в невеличкому місті у Франції, зі мною трапились події, враження від яких було таким сильним, що я вирішив про це написати.

Усі мої молоді співробітники мали традицію ходити у четвер після роботи у бар, де в невимушеній атмосфері можна було поспілкуватися на різні теми. Хоча я не є великим прихильником “розмов за пивом”, проте інколи брав у них участь, щоб не бути “білою вороною” у колективі.

Перед тим, як розповісти про те, що трапилось, напишу кілька слів про теперішній моральний стан Західної Європи – частини світу, в якій під виглядом фальшивої толеранції заохочують до гомосексуальних шлюбів, котра мовчки стидається християнського коріння, церкви якої порожніють (середній вік прихожан – більший, ніж 55 років), до котрої все більше і більше імігрують мусульмани. Причиною цього всього, очевидно, є надмірний добробут, глобальне світове прискорення прогресу та постійне зомбування людей телебаченням. Отож люди не дивуються, коли бачать підлітка з розмальованим волоссям, кульчиками в носі, вухах або губах. Мені це все нагадує дохристиянський поганський період, коли люди були дикунами.

Отож настав четвер, і всі потрохи почали підходити до бару, в якому, як звичайно, була назначена зустріч. Коли я прийшов, то застав кількох осіб, які вже добре хильнули пива. Усе, здавалося, було, як завжди, окрім якогось незвичного дискомфорту, який супроводжував мене відтоді, відколи я ввійшов у цей “розвеселяючий заклад”. Замовивши пиво і сівши поруч з колегами, я зауважив, що в барі – “нові декорації”, яких не було раніше. А саме: на кожній стіні висіли фотографії ляльок в еротичних позах з елементами садизму! Як я читав в одному з номерів Вашого журналу, такі речі є найнебезпечнішими, бо надовго закріплюються у свідо-

мості. Вони були розміщені так, що куди не глянь – всюди погляд зупинявся на одній з тих фотографій. Зайдеш у туалет, а там – автомат з презервативами. Словом, хтось усе “добре” підготував. Спочатку з’явилася думка, що треба втікати, потім я вирішив, що це негарно виглядатиме перед колегами і що потрібно хоч випити пиво, яке замовив. Не бажаючи дивитись на стіни, я почав спостерігати за колегами, котрі стали дивно поводитись. В очах деяких я почав зауважувати іскру гріха. Коли я пив алкоголь і мимовільно дивився на “картини”, ця іскра тільки зростала, і здавалося, що от-от вибухне полум’я. Мій внутрішній дискомфорт тільки зростав, і я очікував підходящого моменту, щоб вийти з цього справді чортового місця. Бо хіба хтось інший, окрім нього, міг таке придумати? Я також почав відчувати на собі дивні, нездорові погляди зовсім незнайомих дівчат, що мене ще більше насторожило. Здавалося, що тільки перебування у цьому місці забруднює розум і душу. В голові зринали запитання: “Що трапилось з цим баром? Хто це все придумав? Що я тут роблю? Як утекти? Що робитимуть ті всі люди після сеансу зомбування?” Все більше і більше відчувалась чиясь невидима присутність – присутність того, хто заправляє цим “балом”. Одному з колег треба було терміново повернутися на роботу, тож я, скориставшись моментом, попросив його, щоб підвіз мене додому. Благополучно вийшовши з бару, я зразу відчув полегшення. Чекаючи на свого колегу, я мимоволі підвів погляд уверх, у бік бару, і побачив зображення чорта, в руках у якого була чарка, а навколо нього – літаючі постаті (душі). Я просто зацікавився від побаченого. Слід зауважити, що зображення зовсім не було карикатурним, а трагічним. Не страшним, а саме трагічним, бо жаль ставало тих людей, які сидять усередині, п’ючи гріх, як воду. Жаль, що я не зауважив цього, коли входив. Треба речі називати своїми іменами! Тут не повинно бути компромісів. Малюнок на барі повністю відповідав його призначенню! Ідучи до машини, я побачив ще кількох розмальованих підлітків у футболках із символами смерті. Подумав, що якщо б узяти людину з минулого і перенести її у наш час, то

вона б вирішила, що кінець уже близький..., бо довго так тривати не може. Люди, схаменіться! Гріх породжує зло, наростає напруга, породжена гріхом. Потрібна іскра, і вибухне полум'я.

Хочу наголосити на тому, що приблизно через два тижні після того, як я це побачив, у Франції розпочалися масові заворушення – спалення автомобілів, про яке всі знають завдяки телебаченню. Подібне відбувалось у США після урагану Катріна, коли люди почали поступати, як звірі, грабуючи, гвалтуючи, вбиваючи.... Людська душа не може бути пустою. Якщо в ній не має Бога, то Його місце займає хтось інший.

Богдан

ПОДЯКА ЗА ЖУРНАЛ

Цей вірш написала Захарцова Людмила – росіянка, яка живе в Харківській обл., у м. Мерефа. Найцікавіше, що вона не пише і не спілкується українською мовою. Проте журнал “Діти Непорочної” так зігрів її серце і душу, що трапилось чудо, і це чудо ми друкуємо на сторінках нашого журналу. Ми втішені, що наш журнал огортає майже всіх християн української землі та єднає нас у Божій родині. Благословення Господнього Вам, читачі!

*Я дякую всім
За журнали чудові.
Вони – як веселка,
Усі – кольорові.
І назва чарівна,
Чудова і точна,
Бо всі ми – родина
“Діти Непорочної”.
Кожна людина –
В душі ангелятко,
Любов і тепло
Подарує нам Батько,
Що на сторінках
Журналу живе.
Я ніби злітаю
У рідне й святе,
Бо правда Любові з небес прилітає,
І очі мої
Знов сльоза омиває,
Щоби розбудити*

*У світі – живих,
Хто дійсно блукає
У світі злих криг.
Тут кожна сторінка –
Краплинка надії.
А може – спасіння,
Щастя і мрії.
Хай Бог Вам дарує
Силу й тепло,
Щоб в серці людини
Зростало зерно,
Щоб кожний пізнав
Шлях Єдиного Бога
Й життя не карав,
Що даремна дорога!..*

Дякую Вам усім, духовної наснаги всьому вашому редакційному колективу.

СВІДЧЕННЯ

П'ятнадцять років у мене були бородавки на ступнях. Ходила боса на Страдецьку Хресну Дорогу, і просила Страдецьку Матір Божу Нерушимої Стіни про оздоровлення. Довго лікувалася у лікарів, та нічого не допомагало. В один прекрасний день бородавки зникли. Ці бородавки були дуже болючі. Я довго мучилася через них.

Галина Р., Івано-Франківська обл.

* * *

У мене була зменшена щитовидна залоза, і лікарі встановили діагноз: ідіоматичний гіпотиріоз середньої важкості на стадії медикаментозної компенсації. Лікар сказав: “Дитино, доки жити будеш, мусиш жити на таблетках”. Хвороба проявилася 1998 року. Я довго лікувалася, а через два роки перестала приймати таблетки, і почала ходити на Страдецьку Хресну Дорогу. За мене молилася вся родина. У лютому 2006 року, коли проходила обстеження в поліклініці, виявилось, що аналізи позитивні. Складаю щире подяку Господу Богові, Страдецькій Матері Божій Нерушимої Стіни, Святому Йосифу за вислухані молитви та отримані ласки.

Анна Л., м. Галич